

Narració d'una volta imaginària al món

Ara us haureu de representar les coses que us explicaré. Seieu còmodament i tanqueu els ulls. Estigueu-vos quiets i esforceu-vos a imaginar el que jo us descriu. Us trobeu asseguts a la vora d'un rierol (o d'un llac o del mar). Els peus us pengen damunt d'una aigua neta i clara. Fresqueta com és, l'aigua us procura una sensació agradable. La sentiu passar per sota dels vostres peus, sentiu com el corrent us els empeny lleugerament. Penseu en el camí que recorre l'aigua sota els vostres peus fins que arriba a una riera més important. L'aigua us uneix a aquesta riera. Després sentiu el cabal més fort d'un riu. Veieu la faixa d'arbres i de vegetació al llarg de les seves ribes. Aquest riu condueix l'aigua per entremig de terres agrícoles, de ciutats, de zones industrials i de boscos fins que arriba al mar. Ara mireu més lluny i adoneu-vos que esteu vinculats a tots els oceans del món. Esteu en contacte amb una capa única d'aigua, que dóna la volta a tot el globus. El vostre propi cos encercla un bocí d'aquesta aigua que forma part d'aquesta xarxa.

El vostre peus estan en contacte amb l'aigua del Mediterrani, un mar carregat d'història, un mar que abraça tres continents. Podeu remuntar el curs del Nil, el riu de l'antiguitat i seguir-lo cap al sud fins al cor del continent africà; sentiu la vibració causada per un hipopòtam que s'acaba de llençar a l'aigua. Ara us traslladeu a una illa grega: un noi brunyit pel sol hissa els fils de pescar mentre l'aigua li regalima per l'esquena. Una mica més enllà ja sou a Istanbul, la ciutat pont entre Àsia i Europa, i us trobeu de seguit al Mar Negre, on va a parar el Danubi, que travessa més de mig Europa, i us sembla veure els peus gràcils d'una ballarina dansant a la seva riba a ritme de vals. Alçant els ulls, quedeu enlluernats per la blancor de les geleres dels Alps... d'on veieu néixer, l'un al costat de l'altre, dos rius que, com dos germans malavinguts, se'n van l'un cap al nord, el Rin, i l'altre cap al sud,

el Roine. Ara veieu milions de tones d'aigua en forma de grans cúmuls passant per damunt dels Pirineus i sentiu descarregar la tempesta; l'aigua baixa brava i va a parar a l'Ebre, el riu que dóna nom a la península Ibèrica. Una península encarada també a l'Oceà Atlàntic, que ara podeu resseguir cap al nord fins que us trobeu al bell mig les illes Britàniques. Ara us recordareu dels llacs escocesos i dels monstres imaginaris que els poblen i penseu també en la munió d'éssers fantàstics que habiten les aigües: les sirenes, les fades, els tritons o el déu Neptú emergint de les profunditats. Nord enllà, sentiu cada vegada que l'aigua és més freda i de cop us trobeu amb el miracle dels géisers calents que surten del cor de l'illa d'Islàndia, tocant al cercle polar àrtic on només hi ha glaç, enormes extensions d'aigües glaçades. Com aquell qui no vol la cosa, haureu arribat a

Groenlàndia i al Canadà, on us trobareu amb els cinc Grans Llacs, les extensions d'aigües dolces més grans del món. Comenceu a viatjar cap al sud i empaitareu un ramat de búfals que travessa un riu a Yellowstone, mentre la vostra imaginació us porta cap a l'oest llegendari, i veieu terres rogenques, dures i aspres: sou a les envistes del Gran Canyon del Colorado. A llevant el Mississipi us porta cap al Carib i us banyeu en les seves càlides aigües que us posen en contacte amb l'Amèrica del Sud. Els vostres peus noten el corrent de l'Amazones, l'amplada del qual arriba a uns quants quilòmetres i veieu l'Amazònia, aquella enorme extensió boscosa que bombeja i transpira aigua constantment, però alhora us ve a la memòria la infinitud de petites plantes que viuen a la vora de l'aigua, com les d'aquella fonteta on aneu a berenar i a jugar durant les vacances. Us desperta del vostre somni el soroll eixordador de les cascades de l'Iguazú despenjant-se per penya-segats paorosos. Decidiu fugir vers ponent i us trobeu amb l'extensió d'aigua més gran del món, l'Oceà Pacífic, dins del qual hi cabrien pràcticament els cinc continents.

Durant la vostra travessia potser us faran companyia, potser us faran por, les balenes, els dofins i els taurons, fins que a l'altre cap de l'oceà us trobeu amb l'enorme continent asiàtic, solcat per rius misteriosos i sagrats, el riu Iang-Tsé a la Xina, el riu Ganges a l'Índia, el Tigris i l'Eufrates a la Mesopotàmia: aquí ja tornareu a veure vinyes i oliveres i ametllers, igual que en el veí Mediterrani d'on havíeu partit i, com allí, també veieu petits regadius aprofitant sàviament l'aigua no gaire abundosa tret d'un pou: això us recorda l'aigua que flueix sota terra i penseu que tots els continents que heu trepitjat durant el vostre viatge imaginari deuen estar solcats per enigmàtics corrents subterranis... D'un sol cop heu abraçat tota la terra. I, fixe'u-vos-hi bé, l'aigua que corre sota els vostres peus us uneix a tots aquells qui, en aquest moment, com vosaltres, gronxen els peus dins d'un rierol preguntant-se on va l'aigua. És ara temps de retornar, de deixar els rius i els oceans del món sencer i de concentrar-vos de nou sota els vostres peus. Quan estigueu a punt, obriu els ulls.

Alguns exemples de formes de poesia

- **Rodolins o quartetes.** El més senzill és fer rodolins (dues estrofes que rimen) o quartetes que es poden fer o bé ajuntant dues parelles de rodolins o bé com a construcció independent.

He vist de bon matí
el riu vora el camí
l'aigua transparent
moguda pel vent

- **Haiku.** El haiku, d'origen japonès, consisteix en tres versos de cinc, set i cinc síl·labes cada un. L'accent es posa damunt les síl·labes i no sobre la rima. Exemple:

Els peixos arriben
Ben ràpid després se'n van
Mon cor bat més fort

- **Altres versos de més estrofes** (6, 7, 8, etc.). Si cada vers és de poques síl·labes, us pot resultar més fàcil de fer. Vegeu, com a exemple, la primera estrofa de les *Vistes al Mar* de Joan Maragall:

El cel ben serè
torna el mar més blau
d'un blau que enamora
al migdia clar
entre els pins me'l miro...
Dues coses hi ha
que mirar-les juntes
em fa el cor més gran
la verdor dels pins
la blavor del mar.

- Com heu vist, per fer una poesia no cal necessàriament que hi hagi rima. Maragall, per exemple, no s'hi mirava gaire. També cal que les rimes siguin variades, que no es repeteixi sempre la mateixa. Ara bé, de tant en tant, els poetes més bons fan alguna excepció que ells es poden permetre. Vegeu aquest fragment de la *Cançó de la tempestat*, de Josep M. de Sagarra:

Cruix la biga i el terrat
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigua s'ha esbotzat
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat.
tempestat!

La poesia té dues estrofes més que també acaben en *-at*.

- **Vers lliure.** Els versos lliures són una forma de poesia l'autor de la qual és lliure d'inventar-ne la forma; els versos poden rimar o no. *Els meus ulls aquí*, una cançó de Lluís Llach, pot servir d'exemple:

Quan el mar és l'antic amant
que penetra les roques
i amara la teva pell
i en l'amor és brau, i en el joc fidel
penso que he tingut sort
de poder obrir els meus ulls aquí